

delere og aldrig har delt, og som jeg aabent har udtalt, at jeg ikke deler. Jeg har i forrige Samling blandt Andet udtalt, at jeg for mit Vedkommende anser det for at være ikke blot en Ret, men en Pligt for Rigsdagen at vedtage en aarlig Finanslov. Det vil tydelig fremgaa af Citatet af den tidligere Udtalelse af mig, at den væsentlige Uoverensstemmelse i Betragtningen mellem den ærede Ordfører og mig ikke er fra idag. Sagens sande, virkelige Sammenhæng er den, at selv det Faktum, at Rigsdagen ikke kan eller ikke vil overensstemme med Grundlovens Bud tilvejebringe en Finanslov, gjør det efter min Overbevisning nødvendigt, at der ikke desto mindre skaffes en Regel tilstede for Afholdelse af Statsudgifterne, og Regler tilstede for, at ikke den hele Statsusholdning standses, fordi en saadan Opslydelse fra Rigsdagens Side af dens Pligt efter min Formening er forsømt. Jeg maa paa det Bestemteste benegte, at der kan paahvile Regjeringen den af den ærede Ordfører omtalte Forpligtelse i et Tilfælde som det, der forelæa i Foraaret, hvor Finansloven havde gennemløbet alle mulige Stadier og med den rundeligste Anvendelse af Tid, som der har kunnet indrømmes, idet Rigsdagssamlingen begyndte til den regelmæssige Tid og forfattedes ud over Finantsaarets Slutning, og hvor det oven i Kjøbet blev gjort muligt, at Paaskelørdags Forhandlingen — som nu ikke fandt Sted — kunde have været fortsat endnu, om det havde behaget, i en rum Tid derefter. Altsaa, der var givet al Tid, at Leilighed for Rigsdagen til at tilvejebringe en Finanslov, Finantslovsforlaget havde — jeg var fristet til at sige: rolig, men det passer ikke, — gennemløbet alle de Stadier, som Grundloven tilsteder det at gennemløbe. Derefter er det efter den ærede Ordførers Mening en Forpligtelse for Regjeringen at søge tilvejebragt en midlertidig Bevillingslov ved Forhandling med Rigsdagen. Dette anerkjender jeg ikke i fjerneste Maade. Jeg skal lade hele Spørgsmaalet om, i hvilket Forhold disse midlertidige Bevillingslove overhoved staa til Grundlovens Bud, ligge; jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at der ikke kan hentes noget Argument fra tidligere Praxis til Støtte for den ærede Ordførers freidige Paastand om, at der paahvilede Regjeringen en Forpligtelse i saa Henseende; thi i alle de Tilfælde, hvor der tidligere har været tilvejebragt en midlertidig Finanslov, har det været for at høde paa manglende Tid til at gjøre Finansloven færdig; men det Tilfælde, at Finansloven har gennemløbet alle Stadier,

uden at dette har ført til nogen samstemmende Vedtagelse i begge Thing, har aldrig været kjendt. Der kan altsaa ikke være Tale om at paaberaabe sig nogen Praxis i saa Henseende. Jeg fordrer det altsaa betragtet som et yderligere Bevis paa, hvor nødvendig, hvor overordentlig nødvendig Regjeringen gif til det Skridt, som man foretog, den 12te April, at man, skjøndt der ikke forelæa efter min Mening Skygge af Forpligtelse til at søge en Bevillingslov gennemført, dog var betænkt derpaa og fuldt beredt derpaa, og kun, da man maatte opfatte og efter min Mening endnu maa opfatte Afstemningen her i dette Thing den 31te Marts som en Afvisning af yderligere Forhandling, først da undlod at gjøre dette Forsøg, som der ikke paahvilede Regjeringen nogen som helst Forpligtelse til at gjøre. Den ærede Ordfører har jo rigtignok udtalt, at, fordi dette Thing negtede enhver Forhandling, ja ikke vilde modtage nogen Udtalelse fra Regjeringen den 31te Marts for den endelige Afstemning over Finansloven, kunde Regjeringen dog antage, at Thinget den følgende Dag vilde forhandle videre med Regjeringen. Hertil skal jeg svare: Jeg har rigtignok gjort dette Thing den 31ste — saaledes maa det efter min Mening opfattes — at antage, at, naar Thinget paa den Maade har afvist enhver Forhandling med Regjeringen idag, vilde dets Mening ikke været forandret til imorgen. — Jeg vil kun rette en ganske lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Maribo Amt (Chr. Pedersen), som før havde Ordet, og som i Ministeriets Skrivelse til Fællesudvalget af 28de Marts fandt et afgjørende Bevis for, at Regjeringen ikke havde Noget at forhandle med dette Thing. Jeg kunde fristes til at indskrænke mig til at bede det ærede Medlem om at gennemlæse denne Skrivelse paany; det forekommer mig, at en Meddelelse til Fællesudvalget om, at Regjeringen efter det, der da var den meddelt om Forhandlingernes Stadi i Fællesudvalget, ikke fandt sig foranlediget til at konferere med Fællesudvalget, naar man ser hen til, hvad der dog egentlig var Hovedpunktet, det, at 14 ærede Medlemmer af Fællesudvalget havde erklæret, at med den nuværende Regjering eller under den nuværende Regjering var ingen Forhandling mulig, vilde være overflødig lige overfor de Hjorten, og for de Sertens Vedkommende behøvedes i Virkeligheden ikke Andet end, hvad der er tilføjet i Skrivelsen, at man tiltraadte deres Forslag. Men jeg gad egentlig vide, om man er berettiget til